

uit de oogen van dit kind, dat haar zijn rijkdom bood in overvloedig medelijden en uit de zachte oogen van den man, die doodde uit erbarming. Ze vatte de bloemen in beide handen. „Ik zal ze je geven, mijn eigen, mijn jongen,” fluisterde ze.... „Liefste, ik zal zoo ontzettend alleen zijn, als je er niet meer bent.... Zoo.... alleen.... Maar ik wil niet, dat je lijdt.... Ik wil niet, dat je lijdt.... Als God Liefde is, zal Hij het begrijpen....”

Een tijdlang zat ze roerloos en keek naar de vredig-loome wolken, die dreven langs den hemel. En ze zag, dat alles één is, de dood en het leven, de mensch en de natuur, omdat alles ontsproten is uit één scheppenden wil en beheerscht wordt door een alomvattende Liefde.

En in de wijde, sereene rust, waarmede dit bewustzijn in haar hart daalde, kwam tot haar de zekerheid dat de liefde, die de oorsprong is van alle ding, hooge rechten en plichten heeft, waarvan de omvang stijgt boven menschelijke bevatting. Alle angst en twijfel viel van haar af en het werd heel stil en vredig in haar hart.

Ze stond op en langzaam keerde ze naar huis. De blijde bloemen droeg ze mede.

Dien nacht stegen de pijnen tot felle marteling. De zieke wrong de vermagerde handen en keerde het gelaat af, om zijn kreunen voor haar te verbergen. De voorgeschreven dosis van het verdoovend middel bracht geen verlichting. Mary had er één of twee droppels aan toe gevoegd en de zieke had gesluimerd tot de ochtend grauwde. In de verte kraaide een haan; in buurmans tuin schalde een ontwakende stem het antwoord.

Peter kreunde. In zijn oogen, die hij traag opende, was een wanhoop om den nieuwen dag, die een nieuwe marteling zou zijn. Hij klemde zijn tanden op elkaar om den kreet te smoren, die zich baan brak.

Er was in Mary een zacht besluit, toen ze opstond en zich wendde naar de tafel. Ze schonk den inhoud van het halfvolle fleschje in het glas en voegde er een weinig water aan toe. Haar hand beefde niet.

Ze naderde het bed, en terwijl ze, een oogenblik stil staande, keek naar het gelaat, waarvan de trekken verstrakt waren in pijn, voelde ze, sterker dan ooit, haar liefde voor den man, wiens vrouw ze was. Ze voelde hem in haar hart en in haar bloed, zóó, dat het haar was, of ze zelf daar lag.

Peter zag naar haar en een wonderlijke glans kwam lichten over zijn verwrongen gezicht.

Ze trad licht op hem toe en, zich over hem buigend, kustte ze hem zacht. Zijn hand omvatte de hare, die het glas hield en, zijn hoofd een weinig beurend uit de kussens, met een gebaar van liefderijk mededoogen, gaf ze hem te drinken.
